

S A M H O L L A N D

DE
POPPEN
MEESTER

Vertaling Ingrid Zweedijk

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.

Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2024 Sam Holland

Oorspronkelijke titel: *The Puppet Master*

Copyright Nederlandse vertaling: © 2024 HarperCollins Holland

Vertaling: Ingrid Zweedijk

Omslagontwerp: Toby James / HarperCollinsPublishers Ltd

Omslagbewerking: Pinta Grafische Producties

Omslagbeeld: © Roy Bishop / Arcangel Images

Foto auteur: © James Robinson

Zetwerk: Mat-Zet B.V.

Druk: ScandBook UAB, Lithuania, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 1709 9

ISBN 978 94 027 7189 3 (e-book)

NUR 330

Eerste druk augustus 2024

Tweede druk juni 2025

Sam Holland asserts the moral right to be identified as the author of this work.

Originele uitgave verschenen bij HarperCollinsPublishers Ltd, London, Great Britain.

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.

* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met * zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Elk ongeoorloofd gebruik van deze publicatie om generatieve kunstmatige-intelligentie-technologieën (AI-technologieën) te trainen is uitdrukkelijk verboden. De exclusieve rechten van de auteur en uitgever worden hierbij niet beperkt.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver.

Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

DAG 1

MAANDAG

Hoofdstuk 1

In de strijd tussen mens en 127-ton-diesellocomotief kan er maar één winnen.

Cara staat op de rand van het perron de spoorlijn af te kijken. Honderd meter links van haar tuurt een stel agenten met latex handschoenen aan en gewapend met gele afvalzakken voor biologisch gevaarlijk materiaal onder de wielen van een stilstaande goederentrein. Sikkeneurige forenzen drommen om haar heen. Sommige zijn meelevend, geschokt. Andere klagen over de vertraging, hun smartphones raadplegend.

‘Waarom doen ze dit niet thuis?’ zegt een vrouw naast Cara’s schouder. ‘Egocentrisch, hoor.’

Cara draait zich langzaam om. De vrouw kijkt haar aan, in afwachting van een reactie. Cara’s zwarte jeans en nette jas zijn bedrieglijk; ze is geen ochtendspitsreiziger, op het punt iets instemmends te zeggen: nou, wat balen om hier te staan vernikkelen, in de schemering om veertien over zeven op een koude januariochtend.

‘Inspecteur Cara Elliott,’ zegt ze, haar politielegitimatie ophoudend. ‘En als er iemand egocentrisch is, ben jij het wel. Kijk naar jezelf. Met je kasjmieren sjaal, je leren handschoenen. Je kunt niet naar kantoor. Nou en? Dan werk je thuis, met de thermostaat op tweeëntwintig graden, een mok fairtradekoffie binnen handbereik, want je gaat er prat op verantwoord bezig te zijn, niet dan?’

De vrouw gaapt haar aan, sprakeloos.

‘Bedenk straks op weg naar huis,’ vervolgt Cara, die nu echt op dreef

komt, 'hoe gelukkig je je mag prijzen vergeleken bij deze stumper, verspreid van de rand van het perron helemaal tot aan waar die agenten bezig zijn, op het spoor. Besef je dat door de kracht waarmee hij werd geraakt zijn hoofd er in één keer afging? Het ligt daar.' Ze wijst, de vrouw staat er nog steeds met open mond bij. 'Zijn haar bleef haken in de braamstruiken. Terwijl de rest van hem...' Ze maakt een wijds gebaar met haar handen. 'Toen de machinist uit de trein stapte, stond hij in 's mans ingewanden. Moest naar het ziekenhuis worden afgevoerd, hysterisch. Dus wanneer je je afvraagt wie het slechtst af is deze ochtend, bedenk dan dat jij het niet bent.'

'Baas?'

Cara wordt afgeleid door de grote man die naast haar opduikt en opgelaten zijn keel schraapt.

'Ze wachten op ons,' zegt hij.

Hij wendt zich tot de met stomheid geslagen vrouw; Cara hoort hem tegen haar mompelen: 'Excuses voor het ongemak. Prettige ochtend nog,' voordat hij haar wegloodst.

'Je pakte haar wel een beetje hard aan,' zegt Jamie terwijl ze onder het afzetlint door duiken. 'Slechte nacht?'

'Dat kun je wel zeggen.'

'Hier.' Hij overhandigt haar zijn koffie; die neemt ze dankbaar aan.

'Je houdt er een van me tegoed.'

'Ik heb er vijf van je tegoed,' reageert Jamie met een lachje.

Zwijgend lopen ze over het verlaten perron, gele lijn links van hen, witte verf die de rand aangeeft rechts van hen. Op het spoor is de gigantische, klasse 66 dieselelektrische locomotief doodstil, de rij vrachtcontainers op platte wagens er nog achter. Een dinosaurus, in slaap gebracht. Die zal daar waarschijnlijk nog wel even staan.

Cara spot verlichting boven hen, maar geen camera's zo ver weg. Een metalen hek scheidt hen van het parkeerterrein. Ruim één tachtig hoog, niet makkelijk om overheen te klimmen.

Ze stappen over zwarte rubberen pylonen, bedoeld om mensen te beletten van het perron af te stappen, op betonplaten, dan grind. Voorzichtig loopt ze naar de groep mensen, kijkend waar ze haar voeten neerzet. Ze moet er niet aan denken in iets akeligs te stappen – er liggen delen van hun slachtoffer verspreid over dit hele stuk spoor.

De melding was die ochtend om halfzeven binnengekomen. Vermoedelijk een categorie twee, een gewelddadige en niet-natuurlijke dood op station Southampton Airport Parkway. Normaal gesproken zou een ongeluk op het spoor onder de Britse spoorwegpolitie vallen; Cara tast in het duister omtrent de reden dat zij hier zijn.

Hopelijk zal het zo duidelijk worden. Cara en Jamie stoppen bij de geüniformeerde agent, het embleem van de British Transport Police op zijn fluorescerend gele hesje. Hij glimlacht, een verontschuldigende grimas.

‘Jij moet inspecteur Elliott zijn. Ik ben brigadier Pearson. Sorry dat we jullie erbij hebben gehaald. Ik begin te denken dat het een onnodige rit was.’

‘We zijn er nu toch,’ reageert Cara. ‘Dit is brigadier Jamie Hoxton.’ De twee mannen geven elkaar een hand, hoewel Pearsons blik op Cara gericht blijft. ‘Vertel ons wat je weet.’

‘Nou.’ Pearson kijkt fronsend naar de agenten die behoedzaam te werk gaan rondom het spoor, materiaal dat alleen kan worden omschreven als ‘monsters’ verzameld in gele plastic zakken. ‘Het ziet ernaar uit dat ons slachtoffer op het uiteinde van perron één stond te wachten op de zes-nul-vier naar London Waterloo. De mededeling over de doorgaande diesel werd omgeroepen, en waar alle anderen achter de gele lijn gingen staan, stapte hij naar voren.’

Cara’s ogen vernauwen zich. ‘Een zelfmoord dus?’

‘Ja, maar...’ Pearson aarzelt. ‘Onze eerste getuigenverklaringen waren warrig. Het perron stond ramvol forenzen. Nog donker. Een meisje was aan het filmen. Iedereen keek naar haar.’

‘Filmen?’ herhaalt Jamie. ‘Dat beeldmateriaal hebben we nodig.’

‘Een YouTube-ding, zei ze. Ik zal jullie helpen haar terug te vinden. Maar het is... een warboel. Dus belden we jullie. Jullie team heeft meer ervaring met dit soort zaken. Moord en...’ Hij stopt abrupt.

‘Seriemoordenaars’ is wat hij wilde zeggen. Cara is het gewend. De lichte nervositeit, het ontzag waarmee ze wordt behandeld. Zij is inspecteur Cara Elliott. De onderzoeksleider van de Echoman-zaak. Berucht, op haar manier.

‘Bovendien zijn we onderbezet,’ eindigt Pearson verontschuldigend. ‘Ons werkterrein is enorm en we zitten met een mogelijke sprin-

ger in Basingstoke. Mijn team is daarheen gestuurd. Beter als we er een kunnen stoppen voordat...' Zijn stem sterft weg terwijl zijn blik naar de grond dwaalt.

Tussen hen in, in de steenslagballast, ligt een losse witte tand. Jamie haalt een handschoen uit zijn zak, trekt die aan en raapt de tand op, die hij plechtig in zijn palm laat liggen. Cara werpt er een blik op. Er zit een stukje tandvlees aan, bloed laat een spoor achter op de blauwe latex. Jamie sluit zijn vingers eromheen, stiefelt dan naar een van de agenten.

Cara kijkt toe terwijl hij hem in een dubbellaags gele zak laat vallen, en bedenkt dat ze iets anders hoort te voelen dan peilloze vermoeidheid. Tenslotte is dit een stukje van een mens.

Ze zucht en slaat het laatste restje van Jamies koude koffie achterover. 'Haal er nog zo eentje voor me,' besluit ze tegen Pearson. 'Dan zullen we kijken wat we kunnen doen.'

Een uur later zit Cara warm en opgepept van de cafeïne voor de bewakingsschermen in het stationskantoor. Op de batterij monitoren kan ze Jamie buiten zien, bijna vijftien centimeter langer dan de meeste mensen om hem heen, die een voorlopige getuigenverklaring opneemt van een geüniformeerde vrouw op het perron.

Hij is inmiddels al tien maanden haar nieuwe rechterhand, en Cara is gewend geraakt aan zijn kalme, degelijke manier van doen. Zijn betrouwbaarheid, zijn standvastige aanpak. Ze vindt het prettig hem erbij te hebben.

De beelden van die ochtend worden geladen, en Cara buigt naar voren terwijl mensen samendrommen op het perron, koffiedrinkend, kletsend, wachtend. Er stopt een trein, passagiers stappen in, een aantal stapt uit. Het perronbord verandert.

'Daar is-ie,' zegt Pearson, wijzend naar de uiterste linkerkant van het scherm. Cara tuurt door haar wimpers. De man is zichtbaar nerveus, rondjes lopend als een gekooid dier, wapperend met zijn handen.

'Het spoorwegpersoneel spotte hem, ging erheen om te vragen of alles in orde was.'

Onder Cara's ogen wordt de man benaderd door een vrouw in uniform. Hij is geagiteerd, wordt paniekerig van het gesprek.

‘Ze probeerde hem over te halen met haar mee te komen, maar dat weigerde hij. Ze ging iemand halen die kon helpen.’

‘Wat had hij aan?’ vraagt Cara. Hij valt uit de toon bij de rest van de forenzen in hun strakke pakken en werkkleding.

‘Dat is het nou juist. Het lijkt een trainingspak.’

‘Of een pyjama,’ merkt ze op.

Ze blijft kijken naar zijn geijsbeer, tot hij buiten het bereik van de bewakingscamera’s is en uit beeld is verdwenen.

‘Is hier een beter gezichtspunt van?’

‘Nee, dat is...’

Pearson valt stil op het moment dat de diesel door het station komt denderen. De aanrijding zelf is niet vastgelegd, maar Cara kan aan de schok en paniek op de gezichten van de wachtende mensen zien wat er gebeurt.

De deur achter haar gaat open, en Jamie komt binnen. Hij heeft een vrouw bij zich – Cara herkent haar van de bewakingsbeelden. Ze is jong, in een lichtblauw shirt en marineblauw fleecjack. Op haar button staat: SHARON. VOOR AL UW VRAGEN. Ze krimpt ineen onder de starende blikken van drie politieagenten.

‘Ik kon hem niet tegenhouden,’ zegt ze meteen. ‘Ik had moeten... kweenie.’ Een druppel snot druipt uit haar neus; ze snift.

Jamie gebaart naar een van de stoelen, waarop ze met tegenzin gaat zitten. Cara schuift dichterbij zodat hun knieën elkaar bijna raken. Ze buigt naar voren, handen in elkaar.

‘Sharon, ik ben inspecteur Elliott,’ begint ze op zachte toon. ‘Zeg maar Cara. En je hebt niets verkeerd gedaan. Maar kun je me vertellen wat je hebt besproken met brigadier Hoxton? Met Jamie hier. Ik wil graag uit jouw mond horen wat er vanochtend is gebeurd.’

Het meisje knikt. Snift nogmaals. Jamie reikt haar een tissue aan.

‘Wat deed je besluiten om met deze man te gaan praten?’

‘Ik heb net mijn opleiding gehad. U weet wel. Het zelfmoordpreventieprogramma. En ik vond... hij zag eruit zoals me was verteld.’

‘En hoe was dat?’

‘Nerveus. Niet op zijn plaats – hij had geen tas bij zich en hij was heel casual gekleed. Hij was in zijn eentje en hij wilde me niet aankijken. Hij leek... verdwaald. En...’ Ze gaat rechtop zitten, komt nu op dreef. ‘...hij had geen jas. Hij moet het ijskoud hebben gehad.’

‘Wat deed je?’

‘Wat me is geleerd. Ik ging naar hem toe, zei hallo. Vroeg of ik kon helpen. Maar hij staarde me aan, opgejaagd, zijn ogen glazig. Als een zombie.’

Cara kijkt op naar Jamie. Hij vangt haar blik op, weet wat ze denkt, maar beiden houden hun mond.

‘En toen?’ vraagt ze Sharon.

‘Ik vroeg hoe hij heette. En daarna wist ik niet wat ik moest doen, dus dacht ik dat ik er beter iemand bij kon halen. Ik zei dat hij daar moest blijven en ik zo terug zou zijn, maar toen hoorde ik de trein binnenkomen en het gegil en...’ Ze begint weer te huilen, dikke tranen waardoor haar mascara uitloopt. Ze heft een trillende vinger op om ze weg te vegen, waarmee ze hem nog verder uitsmeert. ‘Ik had moeten...’

‘Je deed wat je kon, Sharon,’ zegt Cara vriendelijk. Jamie geeft nog een tissue aan; het meisje dept haar ogen. ‘Zag je iemand in zijn buurt? Iemand bij hem?’

‘Nee. Alleen de dagelijkse forenzen. Hij probeerde eerder bij hen uit de buurt te blijven, alsof hij bang was. Mag ik nu gaan? Het staat hier vol mensen en ik moet mijn baas helpen.’

‘Ja, natuurlijk. Maar hoe heette hij?’

Ze weifelt. ‘Kweenie. Ik verstond het niet. Ik had het nog een keer moeten vragen, maar het leek me belangrijker om er iemand bij te halen. Ik...’

Cara legt een hand op haar arm. ‘Je heb er alles aan gedaan.’

Sharon knikt, haar blik smekend, zo graag wil ze haar geloven. Cara bedankt haar en ze haast zich het kantoor uit.

Jamie rolt zijn stoel naast Cara. ‘Drugs?’ zegt hij, haar gedachten verwoordend.

‘Misschien.’

Zwijgend spoelt ze de bewakingsbeelden terug, waarna ze achteroverleunt zodat Jamie ze kan zien.

Zodra de slotscène zich voor de tweede, gruwelijke keer heeft voltrokken, draait ze zich naar hem om.

‘Wat denk jij? Verdacht sterfgeval of zelfmoord?’

‘Dat is alles wat we hebben?’ Jamie spreekt Pearson aan. Pearson knikt. Jamie kantelt zijn hoofd van links naar rechts, peinzend. ‘Op

basis hiervan, en de verklaring van de baliemedewerker, neig ik naar zelfmoord. Hij was geagiteerd, in paniek. Hij was duidelijk niet op weg naar zijn werk. Hij gaf alle waarschuwingssignalen af van iemand die op het punt staat zich van kant te maken.'

'Maar?' zegt Cara, als voorzetje.

'Maar,' zegt Jamie met een knikje in haar richting, 'als hij aan de drugs was, en in de war, kan het een ongeluk zijn geweest. En onze Spielberg in de dop is 'm gesmeerd.'

'Fantastisch weer. Je kunt geen beter camerastandpunt krijgen?'

Pearson kijkt verontschuldigend. 'Nog niet. Sorry.'

Cara zucht. Het zou maar wat gemakkelijk zijn om het aan de BTP over te laten. Maar ze wil alles nagaan. Zeker weten dat er niets verdachts aan de hand is voordat ze het teruggooit over de schutting.

'Neem een officiële verklaring op van deze getuige,' draagt ze Pearson op. 'Stuur me al het beeldmateriaal. En we moeten de machinist ondervragen. Zodra hij in staat is te praten,' voegt ze er somber aan toe.

'Begrepen, baas,' reageert Jamie. Pearson kijkt opgelucht.

'Laten we het allemaal meenemen naar het bureau. Dan gaan we daar verder.'

Hoofdstuk 2

De afdeling van de Zware Misdaadeenheid is nog maar een schim van wat ze vroeger was. Ooit zat het er stampvol rechercheurs, analisten en administratief medewerkers, maar nu zijn er slechts een paar rechercheurs over, onder wie één brigadier, die allemaal stilletjes aan het werk zijn achter verouderde computerschermen. Er zijn er zoveel vertrokken.

Na de gebeurtenissen van vorig jaar februari is niemand er happig op om bij Zware Misdaad te werken. Het team waar ze seriemoordenaars oppakken, de gevaarlijke en psychopathische types. Maar ook waar rechercheurs omkomen. Neergestoken, gedrogeerd en doodgemarteld op de ergst denkbare manieren. Wie zou daar nou willen werken?

Het was altijd al een zware baan, maar helemaal nu alleen de gedreven mensen over zijn. De loyaalste onder hen, rechercheur Toby Shenton, kijkt op van zijn bureau wanneer Cara en Jamie terugkomen.

‘Media melden het als zelfmoord,’ zegt hij. Hij veegt zijn blonde pony uit zijn ogen met lange, slanke vingers. ‘Blijkbaar was het slachtoffer depressief.’

Cara ploft naast hem neer. Ze gebaart, waarop Shenton het scherm zo draait dat ze het kan lezen. Inderdaad heeft de *Chronicle* de geijkte frasen eruit gegoooid: trein kon niet op tijd stoppen, ernstige vertragingen, plus een aantal opmerkingen over het slachtoffer. Colin Jefferies, eenendertig. Werkloos.

‘Hoe hebben ze zijn identiteit zo snel achterhaald?’ vraagt ze aan Shenton. ‘En hoe weten ze dat van zijn geestelijke gezondheid?’

‘Ze hebben een getuige geïnterviewd. Hoorden hem praten met de medewerker op het perron. En ze hebben zijn moeder gesproken. “In-nig geliefde zoon”,’ citeert Shenton.

‘Hebben we de moeder hier?’

‘Nee. Het is –’

‘Wat?’ snauwt ze.

‘Dacht dat het zou worden afgehandeld door de ВТР. Het is hun werkerrein?’

‘Haal haar op,’ besluit ze, en ze laat het aan hem over.

Op slag schaamt ze zich voor haar pesthumeur; zo is ze nu al maanden. Geen geduld voor traagheid; het zat om te wachten tot haar agenten haar gedachten lezen.

Haar andere rechercheur benadert haar schoorvoetend, een verzoe-nende mok koffie aanreikend.

‘Dus het is voor ons?’ vraagt rechercheur Alana Brody. Ze is nieuw. Zwart haar, neuspiercing en een rits gaatjes in haar oor. Te oordelen naar haar uiterlijk is Brody allesbehalve conventioneel, maar ze is nauwkeurig in haar werk. Cara was op haar hoede voor iedereen die een overplaatsing naar haar team aanvraag, maar Brody is ze gaan waarderen, doordat ze gestaag de achterstand in zaken wegwerkte die zich hadden opgehoopt toen ze zelf amper functioneerde.

Met een dankbare glimlach neemt ze de koffie aan. ‘Voorlopig. Er staat nog niets vast. Ik wil graag zeker weten hoe deze man aan zijn eind is gekomen.’

‘Bewakingsbeelden opvragen en getuigen oproepen dus?’

‘Graag. Met een speciaal verzoek aan iedereen die die ochtend even-tueel heeft staan filmen.’

‘Komt voor elkaar. En Halstead wil je spreken.’

Cara trekt een gezicht. Hun nieuwe hoofdinspecteur is twee maanden in functie maar zich nadrukkelijk aan het profileren, zij het op afstand vanuit haar kantoor op de derde etage. In haar eerste week werd Cara bijna dagelijks op het matje geroepen, meestal voor kleine overtredingen of beleidsbesluiten die hadden kunnen worden gecommuniceerd – en genegeerd – via e-mail. Cara denkt aan haar vorige baas, Marsh, met zijn eeuwige sigarettenwalm en geblafte bevelen. In-middels al bijna een jaar dood. Hij was een rechercheur die wist wat hij

deed – wanneer hij moest ingrijpen en wanneer hij haar met rust moest laten. Meestal het laatste. Ze mist hem.

Ze giet de koffie naar binnen en klopt dan de trap op naar Halsteads commandopost. Ze is blij dat die op een andere plek zit dan Marsh' oude kantoor; de herinneringen en het verdriet zouden anders moeilijk te verdragen zijn geweest.

Nu begroet ze Halsteads overwerkte secretaresse vluchtig, en wordt meteen doorgewuifd. Halstead maakt een kort gebaar naar de stoel voor het bureau.

'Ik hoorde van die zelfmoord,' begint ze, haar vingers tegen elkaar zettend op het keurig opgeruimde bureau.

'We zullen zorgen dat we er zo snel mogelijk van afkomen, *ma'am...*' begint Cara, maar ze stopt zodra ze Halsteads frons ziet.

Hoofdinspecteur Halstead is jong. Veel te jong voor deze baan in Cara's ogen. De woorden 'versneld traject' en 'nepotisme' werden rondgebasuind toen haar naam bekend werd gemaakt, maar wat de reden ook is, ze is er. Ze heeft rigoureuus steil gemaakt haar, zorgvuldig gemanicuurde nagels en een voorliefde voor felgekleurde jasjes over zwarte shirts en broeken. Vandaag is het een knalroze, met een bijpassend opzichtige ketting.

'Behandel het als verdacht,' zegt Halstead. 'De ВТР belde ons niet voor niets. Tenslotte zijn het onze gewaardeerde collega's.'

Cara wacht af. Dat kan niet de reden zijn.

'En de pr-afdeling heeft contact opgenomen.'

Aha, oké.

'We moeten laten zien dat we doortastend optreden. De moeder heeft al gillend aan de telefoon gehangen dat haar geliefde zoon nooit zelfmoord zou plegen. Het beeld van onze afdeling is momenteel niet rooskleurig...' Ze valt even stil, haar lippen tuitend. '...en dat is een understatement,' vervolgt ze. 'Twee seriemoordenaars in twee jaar tijd in het land, die allebei de recherche te slim af zijn. Er zijn fouten gemaakt –'

'Er zijn twee rechercheurs vermoord!' roept Cara uit.

'Zoals ik al zei: er zijn fouten gemaakt. Bewijzen over het hoofd gezien.' Halstead geeft Cara een waarschuwende blik. Cara weet wat ze zegt: *Door jou*. 'En mensen moeten zien dat we er alles aan doen om te zorgen dat er geen onopgeloste moorden meer zijn in ons district. Los

dit snel en efficiënt op.’ Ze buigt naar voren. ‘Ik weet dat je het zwaar hebt gehad, Elliott. Maar ik verwacht honderd procent inzet van mijn twee inspecteurs – inspecteur Ryder is net begonnen op hoofdbureau Basingstoke, heb je haar al ontmoet?’

‘Nee, ma’am.’

‘Een fantastische agent. Heel energiek. Heeft meer in haar mars,’ voegt Halstead eraan toe, de onuitgesproken suggestie helder. *Om ook de leiding van jou over te nemen.*

Cara’s gezicht kleurt. Ze heeft deze baan nodig. Ze moet aan het werk blijven.

‘Met mij gaat het prima, ma’am. Ik zet mijn team er meteen op.’

Halsteads blik blijft bedenkelijk. ‘Hoe verloopt de werving?’

‘Langzaam,’ antwoordt ze aarzelend. Dat is een leugen. Eerder voor geen meter.

‘Nou, verdubbel je inzet. Ik zou dit anders niet gauw zeggen, maar we hebben meer rechercheurs nodig. Profiteer van deze unieke situatie en neem er zoveel mogelijk aan.’

Cara zwijgt, in gedachten. Er komt een ideeetje in haar op.

‘Wie ik maar wil?’ vraagt ze.

‘Met de juiste papieren wel, ja,’ antwoordt Halstead.

Cara pevelt nog wat geruststellingen en mag dan inrukken. Ze haast zich het kantoor uit, de trap af, naar het parkeerterrein. Ze moet nu gaan, anders praat ze het zichzelf uit het hoofd. Dan steekt rationeel, gezond verstand de kop op en zal ze het niet doorzetten.

Ze stapt in haar auto en rijdt een paar kilometer de stad uit. Mooie twee-onder-een-kapwoningen gaan over in vervallen rijtjeshuizen. Omheinde braakliggende terreinen, afvaldumpingen, vape- en seks-shops.

Ze stopt voor een tweedehandsautobedrijf. De auto’s op het terrein zijn niet veranderd sinds de laatste keer dat ze hier was, een halfjaar geleden. Rechts staat een portakabin, het licht aan, en iemand die erin rondscharrelt. Maar dat is niet diegene voor wie ze hier is.

Aan de linkerkant staat een kantoorgebouw. Ze loopt om de ruwe bakstenen muur naar de zijkant, naar een grote, roestige, blauwmetalene deur. Ze bonst er met haar vuist op, waarbij de metalige klank over het terrein weergalmt.

Er wordt niet opengedaan. Ze bonst nogmaals, wacht; de vage basriff van jarennegentigrock dreunt vlakbij. Ze wil net haar telefoon pakken en bellen wanneer ze zware voetstappen de trap binnen op hoort klossen.

De deur wordt opengeduwd. Er staat een man. Ruim één tachtig. Donker, ongekamd haar. Hard toe aan een knip- en scheerbeurt. Helemaal in het zwart: trainingsbroek, een strak t-shirt. Afgetrapte sneakers, loshangende veters. Hij kijkt haar chagrijnig aan vanuit lichtbruine ogen, sprekend die van haar.

‘Wat moet je, Cara?’

Ze waagt een lachje. ‘Ook leuk jou weer te zien, Griffin,’ reageert ze.